

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/30/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211209661
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2211209661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudkýň JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Silvie Hýbelovej vo veci starostlivosti o maloletého: U. B., nar. XX. M. XXXX, bytom u matky a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda, matky: O. U., nar. X. V. XXXX, bytom W. Z., G. XXXX/X a otca: L. B., nar. X. O. XXXX, bytom N., D. XX, o zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 6. júna 2012 č. k. 12P/24/2012 - 72 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, týkajúcej sa bežného výživného m e n í tak, že výživné otca na maloletého zvyšuje počnúc dňom 14. júna 2011 zo sumy 99,58 eur na sumu 200 eur mesačne a tým mení rozsudok Okresného súdu Malacky zo 6. februára 2004 č. k. 5C/261/2003-31 v časti výšky výživného.

V časti zročného výživného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že výživné zročné za obdobie od 14. júna 2011 do 28. februára 2013 v sume 2.068,65 eur povoľuje otcovi zaplatiť v splátkach po 55 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zvýšil výživné otca na maloletého (nadbytočne označeného aj vo výroku rozsudku menom, priezviskom a dátumom narodenia, hoci tu šlo o konanie týkajúce sa jediného dieťaťa a toto bolo predtým už presne identifikované v úvodnej časti rozsudku - pozn. odvolacieho súdu) zo sumy 3.000 Sk (správne 99,58 eur - opäť pozn. odvolacieho súdu) na sumu 200 eur mesačne, počnúc dňom 14. apríla 2011. Ďalšími samostatnými čiastkovými výrokmi vyslovil (súd prvého stupňa), že týmto sa mení v časti určenia výživného (správne len v časti jeho výšky - do tretice pozn. odvolacieho súdu) rozsudok Okresného súdu Malacky z 6. februára 2004 č. k. 5C/261/2003-31, že dlh na zročnom výživnom vznikol otcovi za obdobie od 14. júna 2011 do 30. júna 2012 (v skutočnosti len do 31. mája 2012 - i tu pozn. odvolacieho súdu) vo výške 1.261,94 eur a takéto peňažné plnenie povolil otcovi vykonať (správne „zaplatiť“) v splátkach po 70 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou rozsudku pod stratou výhody splátok. Napokon vyslovil tiež, že žiadny (?) z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 62, § 63 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom záverom o preukázateľnej zmene pomerov (oproti času predošlého a tu inak i jediného rozhodnutia o výživnom patriacom maloletému v rámci tzv. rozvodového rozsudku)

nielen pre odstup času od pôvodného rozhodnutia (8 rokov), ale najmä pre zmeny na strane maloletého. U maloletého to bolo jednak zvýšenie veku na 17 rokov, teda blízko dospelosti, pre ktoré bolo treba usúdiť na zvýšenie výdavkov spojených s jeho výživou a na takomto zvýšení sa mal i napriek stagnácii príjmu podieľať primárne otec (nežijúci s maloletým v spoločnej domácnosti), na druhej strane však i matka, u ktorej odmietnutie práce v školskej kuchyni, nech aj s nižším príjmom sa nejavilo dôvodným. U otca však naopak nemohlo byť dôvodom pre úvahy o nižšej miere vyživovacej povinnosti jeho zaťaženie úvermi, pretože tieto nemali prednosť pred výživným a ak tu bol zistený priemerný mesačný príjem otca pred zrážkami v roku 2011 v sume 1.114,76 eur, za 5 mesiacov roka 2012 v sume 892,08 eur a takto za ostatných 12 mesiacov predchádzajúcich rozhodnutiu 1.081,04 eur mesačne, zvýšenie skoršieho výživného na 200 eur mesačne ako 18,5% z ostatného príjmu zhora bolo primeraným. Rozhodnutie o zročnom výživnom potom odôvodnené bolo právne ust. § 160 ods. 1 a 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne výpočtom dlhu, ako aj úvahou o potrebe jeho zaplataenia do pol druhu roka; „rozhodnutie“ o trovách konania potom len paušálnym odkazom na § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie len otec s (konečným) návrhom na zmenu rozsudku zamietnutím návrhu (na zvýšenie výživného), zotrvávajúc pritom najmä na argumente, že maloletý nie je jeho biologickým synom (keďže je synom bližšie neoznačeného rakúskeho občana totožného s bývalým manželom matky) a preto sa i domáha zapretia otcovstva.

Matka i opatrovník navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť a to s uplatnením len všeobecného tvrdenia, podľa ktorého je zvýšenie výživného v záujme maloletého i vzhľadom na zvýšenie výdavkov spojených s výchovou maloletého (opatrovník), resp. tiež preto, že otec otcovstvo k maloletému uznal pred Obvodným úradom Bratislava I ešte 17. mája 1996, jeho neskoršie pokusy spochybniť takto určené otcovstvo sa minuli účinkom a namieste je pomery k dieťaťu stabilizovať (a nie naopak).

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p. na základe odvolania otca celú vec (pretože tu šlo o konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré sa mohlo začať i bez návrhu a v ktorom tak odvolací súd nebol viazaný ani odvolacími návrhmi a „rozhodnutie“ o trovách konania malo povahu rozhodnutia závislého, hoc aj v takejto veci len formálne, na rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 1, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní (ktoré si vyžadoval odstup času medzi rozhodnutím v prvom stupni a očakávaným rozhodovaním odvolacieho súdu) v neprítomnosti zástupcu riadne predvolaného opatrovníka maloletého (keďže ten neprítomnosť svojho zástupcu na pojednávaní síce ospravedlnil, avšak len kolíziou s iným pojednávaním, teda nie dôležitým dôvodom a to navyše bez požiadavky na odročenie pojednávania z tohto či iného dôvodu), doplnil dokazovanie výsluchom oboch rodičov maloletého, ako aj správami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda z 18. a 25. februára 2013 (o prídavkoch na dieťa poberaných maloletým a evidencii matky ako uchádzačky o zamestnanie), dopĺňujúcim nedatovaným potvrdením Volkswagen Slovakia, a.s., Bratislava, J. Jonáša 1 (o príjmoch otca) a potvrdením Finančného riaditeľstva SR, Banská Bystrica, Lazovná 63 z 21. februára 2013 (o príjmoch matky) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok v časti bežného výživného (rozumej jeho zvýšenia) treba až na nedostatky pri formulácii oboch čiastkových výrokov (riešiacich daný problém) považovať za správny, keď súd prvého stupňa predovšetkým zistil skutkový stav v miere potrebnej pre rozhodnutie a vec i správne (s vyššie naznačenou výnimkou procesného rázu) posúdil po právnej stránke, pričom na tomto nemohli nič zmeniť ani námietky uplatnené odvolaním otca.

Odvolací súd totiž predovšetkým nemá dôvod nestotožniť sa s tým, ako súd prvého stupňa odôvodnil ním zvolený spôsob rozhodnutia (zvýšenie výživného práve v konkrétnom rozsahu a čase), nakoľko argumentácia pojatá okresným súdom do odôvodnenia napadnutého rozsudku nevykazovala vecné, právne ani logické medzery. Záver súdu prvého stupňa o dôvodoch zvýšenia výživného v prejednávanej veci a o potrebe urobenia tak práve spôsobom vyplývajúcim z napadnutého rozsudku preto treba považovať za správny. Pre správnosť použitej argumentácie by pritom zásadne postačovalo na ňu (zo strany odvolacieho súdu) aj len odkázať (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.) a skutočne len pre úplnosť, nevyhnutnosť vyporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami (v tomto prípade prakticky len jedinou a s okolnosťami významnými pre stanovenie výšky výživného priamo nesúvisiacou) a napokon

i pre potrebu právnej zmeny rozsudku okresného súdu (pri faktickom potvrdení spôsobu rozhodnutia o bežnom výživnom) sa žiada doplniť (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) ešte toto :

Podľa § 90 Zák. o rodine (nadobudnutejšieho inak účinnosť až 1. apríla 2005, čo v tejto veci nebolo bez významu - pozn. odvolacieho súdu) ak nie je otcovstvo určené podľa domnienky otcovstva manžela matky, možno ho určiť súhlasným vyhlásením oboch rodičov.

Podľa § 91 ods. 1 Zák. o rodine za otca sa považuje muž, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu súhlasné vyhlásenie rodičov musí byť urobené pred matričným úradom alebo pred súdom.

Podľa § 93 ods. 1 Zák. o rodine muž, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov, môže otcovstvo pred súdom zaprieť do troch rokov odo dňa jeho určenia, len ak je vylúčené, že by mohol byť otcom dieťaťa; táto lehota sa neskončí pred uplynutím troch rokov od narodenia dieťaťa a podľa § 93 ods. 3 Zák. o rodine tu ustanovenia § 86 ods. 2 (o možnosti zapretia otcovstva namiesto manžela matky jeho opatrovníkom - pozn. odvolacieho súdu) a § 88 ods. 1 (o možnosti zapretia otcovstva len, ak je ešte nažive aspoň jedna osoba z dvojice dieťa a matka - i tu pozn. odvolacieho súdu) sa použijú primerane.

Z ustanovení Zák. o rodine citovaných zhora (ku ktorým sa so zreteľom k časovým súvislostiam prípadu z prejednávanej veci žiada doplniť aj to, že úpravu s nimi obsahovo identickú obsahoval už skorší a zákonom zhora nahradený zákon o rodine č. 94/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení a to v ust. jeho § 52 ods. 1 a 2 - ako ekvivalente § 91 dnešného Zák. o rodine a v ust. § 61 ods. 1 a 3 - ako ekvivalente § 93 ods. 1 a 3 dnešného Zák. o rodine, až na lehotu, ktorá bola v prípade pôvodnej úpravy len šesťmesačnou) vyplýva, že otec dieťaťa určený na základe tzv. druhej zákonnej domnienky otcovstva (teda otec, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov) má síce obdobne ako manžel matky právo zaprieť otcovstvo k dieťaťu, takéto jeho oprávnenie však na rozdiel od manžela matky bolo vždy časovo limitované (v uvedenej súv. por. nad rámec už vyššie uvedeného predovšetkým nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, uverejnený pod č. 290/2011 Z. z., ktorým bola konštatovaná nesúladnosť s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd len v prípade pôvodného znenia § 86 ods. 1 dnešného Zák. o rodine, ktoré sa ale u otca určeného súhlasným vyhlásením rodičov pre samostatnú odchylnú úpravu lehoty na podanie prípadnej zapieracej žaloby použiť nikdy nemohlo). Takýto rozdiel inak má svoju logiku, keď otec určený súhlasným vyhlásením rodičov prakticky pristupuje k vyhláseniu matky dieťaťa o svojom otcovstve a činí tak na základe vlastného, slobodného a spravídla i dostatočne uváženeho rozhodnutia, kým manžel matky za predpokladu narodenia sa dieťaťa v časovom intervale presne určenom zákonom takúto možnosť rozhodovania nemá (a za istých okolností o narodení sa dieťaťa jeho manželke nemusí mať ani vedomosť, pričom práve takýto moment „prekvapenia“ tu u otca určeného súhlasným vyhlásením rodičov z podstaty veci byť nemôže a práve preto zvýšená ochrana i za pomoci odstránenia lehoty na zapretie otcovstva len u manžela matky je celkom pochopiteľnou, kým naopak u otca určeného inak musí prevážiť aj matkou akcentovaný aspekt stability rodinnoprávnych vzťahov - nech aj len vzťahov právnych nezodpovedajúcich biologickej realite).

I kľúčovú námietku otca z prejednávanej veci bolo treba posudzovať cez prizmu takejto úpravy, pričom tu bolo celkom bez právneho významu, že i matka pred odvolacím súdom pripustila pravdivosť tvrdenia otca o nedostatku jeho biologického otcovstva k maloletému. U rodičovstva (tu otcovstva) totiž ide o otázku osobného stavu, ktorú súd nie je oprávnený riešiť (ako otázku predbežnú) v konaní, v ktorom takáto otázka nebola urobená priamo jeho predmetom (teda ani v tu posudzovanej veci, v ktorej predmetom konania bola len úprava výšky výživného, v uvedenej súv. por. i § 80 písm. a/ a § 135 ods. 1 O. s. p.) a aj potenciálny význam spôsobu vyriešenia takejto otázky v konaní na to určenom pre konanie v prejednávanej veci závisel od toho, či možno dôvodne predpokladať, že otec s požiadavkou na „zrušenie“ (správne zapretie) svojho otcovstva môže uspieť.

Práve takáto očakávateľnosť rozhodnutia o otcovstve vyznievajúceho v prospech dnešných požiadaviek otca bola pritom blížiacou sa či bez nadsadzovania i rovnou nule, ak dnešný matričný otec maloletého U.

(odvolateľ) na jednej strane manželstvo s matkou dieťaťa uzavrel až 12. marca 1999 (teda na deň presne tri a tri štvrté roka po narodení maloletého a inak v čase, v ktorom mu už lehota na zapretie otcovstva plynúca zo zákona č. 94/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení dávno uplynula) a nemohla mu preto ani svedčiť prvá zákonná domnienka otcovstva (domnienka otcovstva manžela matky, ktorým sa stal až po narodení dieťaťa), na druhej strane potom nespochybnil ani matkou poskytnutý časový údaj o určení otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov ešte 17. mája 1996 a zároveň nepreukázal, ale dokonca ani netvrdil, žeby najneskôr do štvrtka 18. novembra 1999 vrátane podal takú žalobu o zapretie otcovstva k maloletému, na ktorej by aj zotrval a o ktorej by prípadne ešte nebolo rozhodnuté alebo by tu stále jestvovala možnosť, že o nej bude rozhodnuté a to vecne (naopak v rámci výsluchu pred odvolacím súdom otec potvrdil, že všetky konania sledujúce odstránenie matričného zápisu nasvedčujúceho jeho otcovstvu k maloletému vrátane prvej požiadavky z roku 1998 boli skončené a to bez toho, žeby v ktoromkoľvek z nich bolo dané otcovi za pravdu).

Ak teda otcovi z prejednávanej veci svedčí domnienka otcovstva, ktorú za stavu vecí v čase rozhodovania súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu o zvýšení výživného na maloletého nešlo úspešne vyvrátiť (resp. opak preukázaný nebol), takto určeného otca musela naďalej zaťažovať aj vyživovacia povinnosť k maloletému, ktorej rozsah rovnako ako v prípade akejkoľvek inej vyživovacej povinnosti bolo možné (treba) úmerne potrebám maloletého a možnostiam a schopnostiam oboch rodičov upravovať.

Ani odvolací súd pritom zhodne so súdom prvého stupňa nemal za to, že by bol dôvodný návrh na zvýšenie až v rozsahu požadovanom návrhom matky (na 300 eur mesačne), keď jednak v čase rozhodovania o odvolaní došlo u matky k ďalšej zmene pomerov (tým, že sa zamestnala a je tak už nielen hypoteticky, ale i reálne schopná sčasti vykrývať potreby dieťaťa aj ona, pričom toto s prihliadnutím k veku dieťaťa a zániku plného vykrývania vyživovacej povinnosti matky osobnou starostlivosťou o dieťa možno od nej i oprávnené požadovať), okrem toho však neexistoval dôvod, pre ktorý by sa nemalo súhlasiť s tou úvahou súdu prvého stupňa, že odmietnutie matkou zamestnania s nižším príjmom (s vedomím existencie aj jej vyživovacej povinnosti k dieťaťu) bolo treba považovať za vzdanie sa príjmu bez dôležitého dôvodu a takto i za dôvod pre vychádzanie z jej skutočných (a nielen reálne dosahovaných) schopností a možností.

Už okresným súdom zistené príjmy otca i po doplnení dokazovania odvolacím súdom boli potom dostatočné a odôvodňovali by zvýšenie výživného aj nad rámec vymedzený napadnutým rozsudkom (keď v zhode s ustálenou rozhodovacou praxou tunajšieho krajského súdu sa na výživné môže počítať až s 20 až 25%-ami čistého príjmu výživou povinného rodiča, v tejto súv. por. napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2010 č. k. 10Co/315/2009-134, inak vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/154/2009), práve pre existenciu doplnkového zdroja úhrady potrieb maloletého zo strany matky a nepreukázanie až tak vysokých potrieb maloletého (pre ktoré by výživné malo byť zvýšené až vo vyššie naznačenom rozsahu) sa však odvolací súd stotožnil so súdom prvého stupňa v tom, že primeraným okolnostiam prípadu v prejednávanej veci bolo zvýšenie výživného na 200 eur mesačne.

Pretože však bolo treba z výroku rozsudku odstrániť vyššie spomenuté nadbytočnosti, i sumu pôvodného (zvyšovaného) výživného už vyjadriť v aktuálnej mene a zároveň i vyjadriť väzbu zmeny skoršieho rozhodnutia o výživnom práve (a len) na výrok rozsudku zvyšujúci tzv. bežné výživné a tiež okolnosť urobenia takto zmeny len vo výške výživného; odvolací súd inak vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, týkajúcej sa bežného výživného fakticky potvrdil, právne ho však musel podľa § 220 O. s. p. zmeniť spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho rozsudku.

Pre odstup času a platenie len pôvodného výživného potom došlo aj k zvýšeniu dlhu na už zročnom výživnom i pominúc nesprávnosť z napadnutého rozsudku, predstavovanú konštatovaním zročnosti aj u výživného za mesiac jún 2012 (hoci pri ustanovení zročnosti bežného výživného až 15. dňom v mesiaci a rozhodnutí súdu prvého stupňa už 6. júna by mal otec na zaplatenie výživného za tu uvádzaný mesiac ešte viac než týždeň a toto tak logicky ešte nemohlo byť zročným).

Každým uceleným mesiacom obdobia od júla 2011 do februára 2013, teda za 20 mesiacov narastal dlh o 100,42 eur (200 eur zvýšeného výživného - 99,58 eur pôvodného) a k príslušnému násobku sumou 2.008,40 eur patrila ešte pomerná časť zvýšeného výživného za obdobie 18 z 30 dní mesiaca jún 2011, v ktorom došlo k podaniu návrhu a zároveň k zvýšeniu výživného súdom - v sume 60,25 eur (100,42 : 30 x 18). Zročné výživné za obdobie od 14. júna 2011 do 28. februára 2013 tak činilo 2.068,65 eur, pričom odvolací súd sa pri výpočte náležiacej sumy dopustil chyby v počítaní (tým, že za prvý mesiac nároku na zvýšené výživné mylne určil až júl a nie jún 2011 a tým opomenul do súčtu zaradiť nedoplatok na zvýšenom výživnom za jeden ucelený mesiac (za júl 2011) a naopak tam zaradil nižší nedoplatok za prvý neucelený mesiac (len 58,31 eur za rovnaký počet dní pri vyššom počte 31 dní mesiaca júl namiesto správnych 30 dní v júni). To v súhrne zapríčinilo chybu reprezentovanú sumou zročného výživného len 1.966,29 eur (vo vyhlásenom rozsudku) a muselo byť dôvodom, pre ktorý odvolací súd okrem zmeny napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa aj v časti zročného výživného (i tu podľa § 220 O. s. p.) spôsobom pojatým do druhej vety výroku tohto rozsudku (krajského súdu) bol nútený (uznesením podľa § 211 ods. 2 a § 164 O. s. p., zaneseným do písomného vyhotovenia rozsudku) opraviť aj chybu ním spôsobenú.

K takémuto jeho rozhodnutiu sa pritom žiada ešte doplniť, že aj odvolací súd považoval s odkazom na už súdom prvého stupňa správne citovanú úpravu (§ 160 ods. 1 a 2 O. s. p.) za náležité povolenie splátok (nakoľko tu neboli preukázané také príjmy otca, ktoré by ho disponovali zaplatiť celý nedoplatok naraz, trvanie na opaku by mohlo tohto rodiča maloletého priviesť i do stavu neschopnosti na platenie bežného výživného a je napokon tiež v záujme maloletého, aby sa mu na výživnom dostávalo nižších súm, avšak pravidelne a po dlhší čas). V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov v príslušnej oblasti však považoval za vhodné rozloženie splátok na dlhší čas (na 36 mesiacov) a pri vyjdení z pôvodnej (hoc aj nesprávne vypočítanej a uznesením zakomponovaným do tohto písomného vyhotovenia rozsudku opravenej) sumy zročného výživného to predstavovalo presnú sumu splátky 54,62 eur a po korektnom zaokrúhlení 55 eur, pričom napokon potenciálnu hrozbu straty výhody splátok (pri neplatení splátok) bolo treba formulovať už spôsobom predpokladaným aktuálnou právnou úpravou (nie tak, ako to vychádzajúce zo staršej judikatúry urobil súd prvého stupňa).

Napokon v prípade čiastkového výroku napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa muselo dôjsť podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a i/ O. s. p. k jeho zrušeniu a popri tom i k vedomému opomenutiu odvolacieho súdu rozhodnúť o trovách odvolacieho konania. Odhliadnuc tu od použitia slova žiaden v nenáležitom tvare (v akom ho používa len kodifikovaná podoba na túto vec zjavne nedopadajúceho ust. § 142 ods. 2 O. s. p.) tu totiž šlo o prípad neopodstatnenosti rozhodovania (pokiaľ pravda príslušný výrok za produkt rozhodovacieho procesu vôbec možno označiť). Je to tak preto, že v konaniach zahájiteľných aj bez návrhu (o aké šlo aj v tejto konkrétnej veci) je nedostatok práva účastníkov na náhradu zákonným pravidlom majúcim pôvod práve v okresnom súdom spomenutom (avšak necitovanom a nevyloženom) ustanovení § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a to (na rozdiel od iných jemu len podobných prípadov) pravidlo, z ktorého neexistujú žiadne výnimky. Práve pre túto bezvýnimčnosť odpadá aj možnosť rozhodovania (ktorým treba zásadne rozumieť len výber medzi aspoň dvoma do úvahy prichádzajúcimi možnosťami), „rozhodnutie“ o trovách konania preto v skutočnosti žiadnym rozhodnutím nie je a ako také je nadbytočné, pričom dôvod nerozhodovania o trovách konania postačuje vysvetliť v odôvodnení rozhodnutia (ako to práve na tomto mieste urobil i tunajší súd).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním. Ak povinnosti uložené týmto

rozsudkom (v spojení s rozsudkami mu predchádzajúcimi) nebudú plnené dobrovoľne za určených podmienok, možno sa ich splnenia domáhať exekučne.